

Нѣкога, като имашь добры вещи тука, смыслявашь ся, че не щѣтъ да останѣтъ за много време, и затова скърбишь : но на небо-то не щешь да мыслишь така, и да чувствувань никога. Ще познавашь и ще ся увѣришь че Богъ ся обѣща, че сичко-то ти добро ще е всекогашно, и никога не щешь да ся лишишь отъ него. Не е ли небо-то прекрасно, чудесно и благополучно мѣсто? Не е ли наистинѣ Богъ премѣдръ, защото ти приготви това мѣсто? Не е ли преблагъ защото ти даде душѣ, да може да ся учи за Него и за това прекрасно мѣсто, и да може да иде тамъ, и да живѣе благополучно съ него и вѣчно?

О, смисли ся, сынко, за тѣѣ чуднѣ душѣ, коѣто ти даде Небесный твой Баща, и за всичкѣ-тѣ му къмъ тебе добринѣ! Труди ся да научишь повече за Него, и за това, що Му е угодно да правишь. Пази ся да не направишь нищо, което Му е не угодно! Обычай го съ всичко-то си сърдце! Научи ся да прочиташь, и да разумѣвашь книгѣ-тѣ, коѣто ти даде той! Помни, че неизбѣжно трѣбува да умрешь, а може и скоро да умрешь! Приготви ся за смърть-тѣ! Труди ся да ся приготвишь да идешь на небо-то! Тамъ ще гледашь и ще ся чудишь на любовь-тѣ и благость-тѣ Божіѣ въ вѣки вѣковѣ.

Г-жа Анна и Иванчо излѣзохъ тога изъ книгохранилицѣ-тѣ, и ся приготвихъ да идѣтъ въ черквѣ. Иванчо не рече нищо, ако